

ŠESTNÁCTÁ KAPITOLA
Nesmírně mnoho soužení

Tak kam to bude?“ zeptal se šofér, když se Momo znovu posadila vedle něho do elegantního auta protáhlého tvaru, které patřilo Gigimu.

Otázka děvčátka vylekala a Momo upřela pohled někam před sebe. Co má šoferovi odpovědět? Kam chce jít a co chce dělat? Ano, ze všeho nejdřív musí hledat Kasiopeju. Ale to je právě to. Kde ji má hledat? Kde ji ztratila a kdy to bylo? Na letišťe s ní Kasiopeja už nejela, to věděla Momo jistě. Ztratila ji tedy někde u domu. Tam, kde bydlí Gigi! A želva jí řekla v poslední chvíli: „SBOHEM!“ a „JDU TĚ HLEDAT!“ Je to jasné. Kasiopeja věděla předem, že se v příští chvíli jedna druhé ztratí. Sebrala se a šla Momo hledat. Ale kde má Momo hledat želvu?

„No tak, slečno, bude to ještě dlouho trvat?“ řekl šofér a bubnoval prstem na volantě. „Mám taky jiné povinnosti, nejen tě vozit autem!“

„Prosím k tomu domu, kde bydlí Gigi,“ odpověděla Momo.

Šofér vzhlédl trochu překvapeně. „Pokud vím, mám tě odvézt domů. Nebo hodláš nyní bydlet u nás?“

„Ne, to ne,“ řekla rychle Momo. „Ale něco jsem tam ztratila a musím to jít hledat.“

Řidič nic nenamítal, protože s vozem tak jako tak musel dojet zpátky.

Když dorazili na místo, Momo vystoupila a rovnou začala všechno kolem dokola prohledávat.

„Kasiopejo!“ volala potichoučku. „Kasiopejo!“

„Copak to hledáš?“ zeptal se šofér z okénka vozu.

„Želvu Mistra Hóry,“ řekla Momo s hlavou u země. „Jmenuje se Kasiopeja a ví, co se stane, vždycky půl hodiny předem. Představ si, že umí mluvit. Totiž psát písmena. Vzadu na krunýři. A píše taky slova. Za každou cenu ji musím najít. Prosím tě, pomůžes mi ji hledat?“

„Na vtipy mám tak zrovna čas!“ hučel řidič ve voze a projel bránou, která za ním zapadla.

Momo tedy hledala sama. Prohledala celé okolí, ale po želvě jako by se slehla zem.

„Třeba se už Kasiopeja vydala na zpáteční cestu,“ napadlo Momo.

A tak šla Momo pomalu zpátky stejnými ulicemi, jako přišla. Při tom slídila očima v každém zákoutí u zdi a prolezla každý příkop u silnice. A pořád Kasiopeju volala jménem. Ale marně.

Protože se neustále ohlížela a hledala, došla k amfiteátru až pozdě v noci. I tady všechno svědomitě prohledala, pokud to ovšem dovolovala tma. Neboť v koutku duše přece jen maličko doufala, že se Kasiopeja nějakým zázrakem vrátí domů dřív než ona. Jistěže to nebylo vůbec myslitelné vzhledem k tomu, jak pomalu želva leze.

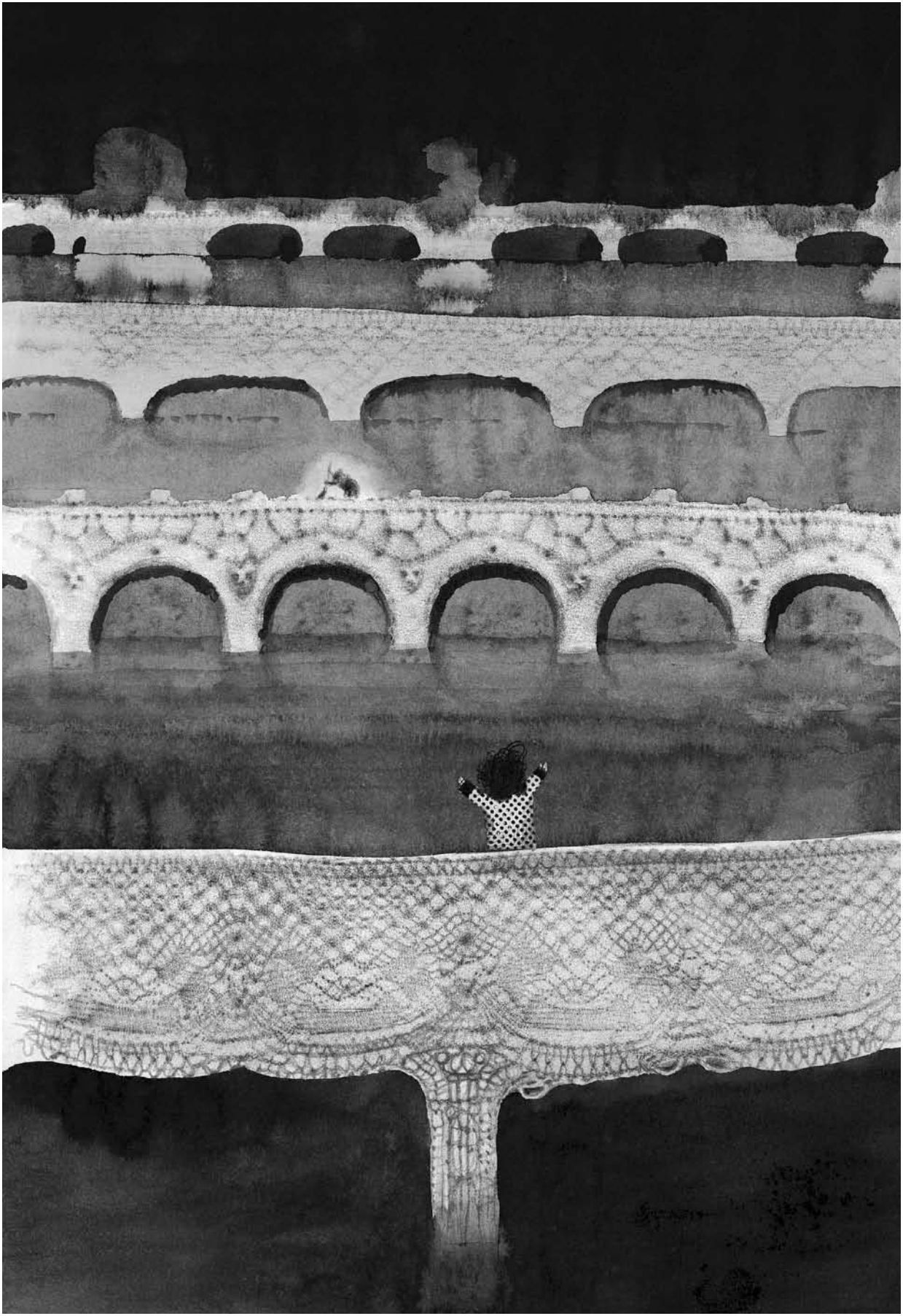
Momo si lehla na železnou postel a teď poprvé byla úplně sama.

V příštích dnech a týdnech bloudila bez cíle velkým městem a hledala starého Beppu. Protože o něm lidé nic nevěděli, děvčátku zbývala jenom zoufalá naděje, že jejich cesty svede náhoda. Jenomže pravděpodobnost, že se v tak obrovitém městě setkají náhodou dva lidé, byla tak malá, jako je málo pravděpodobné, že někde u vzdáleného pobřeží vyloví rybář zazátkovanou láhev se zprávou, kterou nebohý trosečník svěčil uprostřed oceánu mořským vlnám.

Přitom je možné, říkala si Momo, že jsou ona a Beppo docela blízko sebe. Kdo může vědět, kolikrát se už stalo, že právě mýjela místo, kde Beppo metl před pouhou hodinou nebo před pouhou minutou nebo možná právě před okamžikem. Nebo také naopak, jak často se už mohlo stát, že Beppo přecházel náměstí nebo přišel sem na roh ulice krátce nebo za dlouhou dobu po ní. Proto Momo čekala někdy celé hodiny na stejném místě. Ale pak musela tak jako tak odejít, a mohlo se znovu přihodit, že se minuli jen o chvíli.

Jak by jí teď Kasiopeja byla prospěšná! Kdyby tu byla s ní, hned by jí dala radu: „POČKEJ!“ nebo „JDI DÁL!“ Momo se namáhala, přemýšlela, ale nikdy nevěděla, co má dělat. Bála se, že Beppa mine, protože čeká a nehýbe se z místa, a bála se, že jí Beppo proklouzne právě proto, že na stejném místě nečeká.

Také známé děti Momo vyhlížela den co den. Ale nikdy nezahlédla ani jedno jediné. Vlastně nespatriła venku na ulici vůbec žádné děti a vzpomněla si na Ninova slova.

Že děvčátko nikdy žádný policista ani žádný dospělý člověk na ulici nedopadl a neodvedl do dětského depa, o to se postarali šedí agenti, neboť ji hlídali tajně a ustavičně. Nehodilo se jim do plánu, aby se Momo octla v dětském depu, jinými slovy pod dohledem. Šedí muži zamýšleli něco jiného. O tom Momo samozřejmě nic nevěděla.

Jednou denně chodila k Ninovi na jídlo. Ale nikdy s ním nestačila promluvit trochu víc než při své první návštěvě. Nino se neustále točil jako v kole a nikdy neměl čas.

Míjely týdny a míjely už měsíce. A Momo pořád byla sama.

Jen jedinkrát, když se již za večerního šera opírala na mostě o zábradlí, zahlédla v dálce na druhém mostě malou sehnutou postavu. Postava se tak zuřivě oháněla koštětem, jako by na tom závisel její život. Momo byla přesvědčena, že je to Beppo, křičela na něho a mávala, ale člověk na mostě metl a metl a nezastavil se ani na okamžik. Momo se rozběhla, utíkala tam, co měla síly, ale když dorazila až na místo, nikoho neviděla.

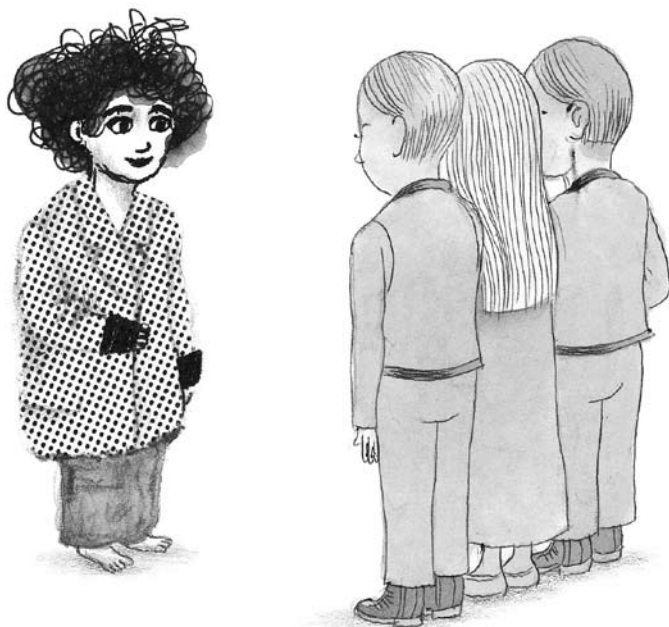
„Asi to nebyl on,“ říkala si, aby sama sebe utěšila. „Ne, to nemohl být on. Přece vím, jak Beppo mete.“

Také někdy čekala celý den ve své komůrce pod kamenným hledištěm, protože ji přepadla závatná, prudká naděje, že se Beppo možná přijde podívat, jestli se už vrátila. A když ji tady nenajde, bude si rozhodně myslet, že je pořád ještě pryč. A zase ji mučila představa, že se přesně to třeba již stalo, možná před týdnem, možná včera! Momo tedy čekala v kamenném pokojíčku, ale čekala samozřejmě marně. Potom napsala na zeď velkými písmeny: UŽ JSEM ZASE TADY. Ale nápis nikdy jiné oči kromě jejích nečetly.

Avšak po celou dobu si Momo pamatovala tak živě, jako by to bylo dnes, vše, čeho byla svědkem u Mistra Hóry. Ve vzpomínce před ní neustále rozkvétaly květy a zpívaly tóny. Stačilo, aby zavřela oči a podívala se do svého nitra a naslouchala tomu, co se v ní ozývalo – a hned viděla ohnivou nádheru barevných květů a slyšela hudbu dalekých hlasů. A stejně jako prvního dne Momo dovedla spolu s dalekými hlasy vyjadřovat slova a spolu s hudbou zpívat melodie, přestože vytryskovaly pořád nové a nové a nikdy se neopakovaly.

Někdy Momo seděla po celé dny samotinká v kamenném amfiteátru a sama si pro sebe zpívala a pronášela slova. Nikdo děvčátku nenaslouchal, jen stromy a ptáci a prastaré kameny.

Lidé mohou být opuštění tak i tak. Ale Momo prožívala samotu, jakou zakusilo jen málo lidí a jakou jen málokteří z nich museli okusit tak mocně.

Připadala si jako uvězněná ve skrýši plné pokladů, jejichž cena je nezměřitelná a kterých ustavičně přibývá, takže ji každým okamžikem mohou udusit. Ale z pokladnice nevedl žádný východ! Nikdo nemohl proniknout k děvčátku a Momo nikomu nemohla dát znamení, že tu je. Byla jako pohřbená hluboko pod návrším času.

Prožívala hodiny, v nichž si přála, aby nikdy nebyla uslyšela dalekou hudbu a nikdy nebyla spatřila krásu nevídaných barev. A přece kdyby ji někdo postavil před rozhodnou volbu, nevzdala by se té vzpomínky zanic na světě. I kdyby proto musela zemřít. Neboť nyní Momo již věděla: Je bohatství, na něž se umírá, nemůžeme-li se o ně podělit s jinými.

Momo často utíkala k vile na Zeleném vrchu a čekala někdy nekonečné hodiny před bránou do zahrady. Těšila se, věřila, že Gigiho potká znovu. Momo již se vším souhlasila. Chtěla zůstat u něho, naslouchat mu a povídat si s ním. Už nemyslela na to, zda všechno bude jako dřív. Ale brána se ani jednou neotevřela.

Tak uplynulo jenom několik měsíců – a přece to byla nejdelší doba, jakou kdy Momo prožila. Neboť skutečný čas není možné měřit kalendářem ani podle hodin.